

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/803/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212202794
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7212202794.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobkyní: 1. E. Y., W.: X.X.XXXX, F. U. V., Y. Č.. X/X, 2. A. Y., W.: XX.X.XXXX, F. U. V., Y. Č.. X/X, 3. E. Y., W.: XX.X.XXXX, F. U. V., Y. Č.. X/X, zastúpené JUDr. Marekom Radačovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Štefánikova č. 26, proti žalovaným: 1. Y. Q., W.: XX.X.XXXX, F. U. V.Š., T. Č.. XX, zastúpený JUDr. Petrom Čopkom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska č. 5 a 2. UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Lazaretská č. 15, IČO: 00 653 501, zast. Advokátska kancelária PRK Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hurbanovo námestie č. 3, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1. a 2., proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 02.05.2014 č.k. 36C/35/2012-169 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II (ďalej iba súd prvého stupňa) rozsudkom z 02.05.2014 uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť každej zo žalobkyní po 33.194,00 eur istiny, ďalej žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť nahradiť žalobkyniam trovy konania vo výške 1.301,59 eur na účet ich právneho zástupcu, povinnosť zaplatiť súdne poplatky za podanie žaloby v celkovej výške 3.184,50 eur na účet Okresného súdu Košice II s tým, že všetky povinnosti uložené týmto rozsudkom sú žalovaní v 1. a 2. rade povinní splniť spoločne a nerozdielne v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa rozsudok odôvodnil tým, že dňa 15.10.2010 v čase o 15.20 hodine došlo U. V. W. G. M. V. V. dopravnej nehode, ktorú spôsobil žalovaný v 1. rade nesprávnym vedením osobného motorového vozidla S. S. L. X.: V. XXXCS. T. W. H. V. G. E. Y., W. XX.XX.XXXX. Žalovaný v 1. rade bol v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 4T/10/2011 uznaný vinným z prečinu usmrtenia a ublíženia na zdraví. W. E. Y. bol manželom žalobkyne v 1. rade a otcom žalobkyní v 2. a 3. rade. Žalovaný v 2. rade bol povinným zmluvným poisťovateľom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou osobného motorového vozidla S. S. L. X.U.: V.. Žalobkyne sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla neočakávaným usmrtením manžela, resp. otca.

Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd prvého stupňa posúdil nárok žalobkyní podľa ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú ochranu osobnosti fyzickej osoby. Uviedol, že žalovaný v 1. rade spôsobením dopravnej nehody pri prevádzke motorového vozidla hrubým a nenapraviteľným spôsobom zásadne zasiahol do súkromného života všetkých žalobkyní, čím porušil ust. § 11 Občianskeho zákonníka (OZ), podľa ktorého má každý právo na ochranu svojho súkromia. Súd prvého stupňa posudzoval spoločný rodinný život žalobkyní a nebohého Andreja Medveckého. Uviedol, že predčasná a tragická smrť bola jednoznačne zásadným zásahom do práv žalobkyní na ochranu ich súkromia, že v danom prípade je na mieste nárok žalobkyní na nahradenie nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 OZ. S ohľadom na nezvratnosť následkov nehody, ako aj na pochopiteľne traumatické zážitky žalobkyní bezprostredne

po nehode a zistení Ú. E. Y. považoval súd prvého stupňa za primeranú výšku nemajetkovej ujmy vo výške, ako si žalobkyne uplatnili, teda pre každú po sume 33.194,- eur.

Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade posudzoval súd prvého stupňa nárok žalobkýň podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Vychádzal z ust. § 4 ods. 2 uvedeného zákona, ktorý upravuje rozsah nároku na náhradu škody a ust. § 15 ods. 1 tohto zákona, ktorý upravuje možnosť priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi. Súd prvého stupňa odcitoval časť odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora Európskej únie značka C-22/12 zo dňa 24.10.2013. V uvedenej veci sa Súdny dvor zaoberal výkladom čl. 3 ods. 1 smernice Rady 72/166 EHS a druhej smernice Rady 84/5/EHS a čl. 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Podľa výroku citovaného rozhodnutia sa sporné ustanovenia smerníc majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Z uvedeného súd prvého stupňa vyvodil, že z princípu priameho účinky smerníc je možné vyvodiť zodpovednosť žalovaného v 2. rade.

S poukazom na ust. § 511 ods. 1 OZ uzavrel súd prvého stupňa, že obaja žalovaní zodpovedajú za škodu spoločne a nerozdielne. Výrok o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný v 1. rade, ktoré odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne zmení rozsudok v časti napadnutých výrokov tak, že výšku priznanej istiny jednotlivým žalobkyniam primerane zníži.

Žalovaný v 1. rade namieta priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, resp. jej výšky. Argumentuje predovšetkým tým, že žalovaný v 2. rade opakovane odmieta uznať nároky uplatnené žalobou a na tomto stanovisku zotrval počas celého konania. Žalovaný v 1. rade mal od začiatku za to a naďalej má za to, že žalobkyniami uplatnený nárok je v prípade preukázania jeho dôvodnosti, opodstatnenosti a výšky takým nárokom, ktorý spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, preto počas celého konania zotrval na svojom stanovisku o neuznaní nárokov žalobkýň s poukazom na stanovisko žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 1. rade opakovane poukazuje na povinnosti, ktoré pre neho ako poistníka vyplývajú z uzavretej poistnej zmluvy so spoločnosťou UNIQA poisťovňa, a.s. Je si vedomý, že je veľmi ťažké a takmer nemožné určiť hodnotu ľudského života v akomkoľvek jeho štádiu, ako skutočnosti, že výška peňažnej náhrady pri uplatňovaní nárokov pozostalých je viacmenej predmetom voľnej úvahy súdu. Zohľadňujúc doterajší odmietavý postoj žalovaného v 2. rade k uznaniu dôvodnosti nárokov, odmietanie jeho pasívnej legitímácie a skutočnosť, že všetkými výrokmi odvolaním napadnutého rozsudku boli uložené povinnosti pre žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne namieta žalovaný v 1. rade a výšku priznanej istiny, ktorá celkovo predstavuje sumu 99.582,- eur a uvádza, že ju nepovažuje za primeranú. Poukazuje na to, že je nemajetný, je študentom TU v Košiciach a je odkázaný na vyživovacie povinnosti svojich rodičov. Poukazuje nepriamo aj na maximálnu výšku odškodnenia, ktoré sa poskytuje poškodeným v prípade, ak trestným činom bola spôsobená smrť podľa § 5 nasl. zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov.

Proti rozsudku podal odvolanie aj žalovaný v 2. rade a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že nárok žalobkýň na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zamietne.

Žalovaný v 2. rade sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že povinnosť žalovaného v 2. rade vyplýva z extenzívneho eurokonformného výkladu ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12. Uvádza, že ust. § 511 ods. 1 OZ upravuje tzv. pasívnu solidaritu dvoch dlžníkov voči jednému veriteľovi. Tvrdí, že zo zákona č. 381/2001 Z.z. nevyplýva ani jeden zo spôsobov, ktorý by založil pasívnu solidaritu žalovaného a ani ust. § 15 zákona nedáva pre tento záver dostatočný podklad. Uvedené ustanovenie umožňuje uplatniť na súde nárok voči škodcovi aj voči poisťovni, ide však o dva samostatné nároky poškodeného proti dvom subjektom, ale voči každému z nich z iného právneho dôvodu. V tomto konaní majú žalovaní postavenie samostatných spoločníkov, čo však neznamená, že ide o solidárnu zodpovednosť. Ďalej sa odvolateľ zaoberá výkladom pojmu škoda v spojení s citovaným rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12. Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že priznanie nároku žalobcom, ktorí si uplatňujú nárok voči žalovanému v 2. rade s poukazom na krytie povinným zmluvným poistením motorového vozidla, je podmienené úpravou vnútroštátneho práva. Unijné právo vzťahy ohľadom náhrady škody nereguluje, harmonizácia sa týka až následného poistného krytia nemajetkovej ujmy, ak ju vnútroštátne právo priznáva. Ust. § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. vymedzuje rozsah poistenia zodpovednosti. Z poistnej zmluvy ani zo zákona nevyplýva, že by pod pojem škoda bolo možné podriaďiť aj nemajetkovú ujmu. Uplatnenie nároku podľa § 13 OZ logicky a systematicky nespadá pod úpravu náhrady škody, preto ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepredstavuje náhradu škody ale peňažnú satisfakciu. Účelom práva na peňažné zadostučinenie je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou, čím sa síce približuje k funkcii reparačnej, aká je pri náhrade škody, ale vychádza z iných predpokladov, preto žalovaný v 2. rade má za to, že súd prvého stupňa nesprávne stotožnil nárok podľa § 13 OZ s nárokom na náhradu škody. Žalovaný v 2. rade namieta, že z jednotlivých článkov smerníc Rady 72/166 EHS, resp. 90/232/EHS nevyplýva, že by poistenie malo pokrývať nemajetkovú ujmu. Pojem škoda sa totiž nedá stotožniť s pojmom ujma. Pojem zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu kryje nároky z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie však iné nároky vzniknuté z iného titulu. Žalovaný v 2. rade zároveň považuje za potrebné sa vyjadriť k výške uplatňovanej peňažnej náhrady, ktorú súd žalobkyňiam priznal. Má za to, že súd mal prihliadnúť na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nespôsobil dopravnú nehodu úmyselne ale z nedbanlivosti. Poukazuje na zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, podľa ktorého suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, čo je aktuálne suma vo výške 17.600,- eur. Zároveň poukazuje na ust. § 5 ods. 1 tohto zákona, podľa ktorého ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení, rozdelí sa uvedená suma medzi nich rovnakým dielom.

Proti rozsudku podali odvolanie aj žalobkyne, a to iba proti výroku o trovách konania s poukazom na to, že im neboli priznané položky navýšenie sumy trov o 20 % DPH napriek tomu, že DPH bola v sume trov právneho zastúpenia pripočítaná a bolo doložené osvedčenie o tom, že ich právny zástupca je platiteľom DPH, nebola priznaná náhrada za predžalobné výzvy zo dňa 22.12.2011, nebola priznaná náhrada za žalobkyňu v 1. rade vo výške 100 % a za žalobkyne v 2. a 3. rade po 50 % a tiež režijný paušál bol vyčíslený za každú žalobkyňu samostatne, na čom trvajú.

K odvolaniu žalovaných v 1. a 2. rade sa žalobkyne vyjadrili písomne a navrhli napadnutý rozsudok v jeho napadnutých výrokoch potvrdiť.

Pokiaľ sa týka sumy nemajetkovej ujmy a argumentáciu zákonom č. 215/2006 Z.z. uvádza, že nemajetková ujma je odlišný a špecifický nárok. Náhrada vyplácaná podľa uvedeného zákona je určujúca pre výšku náhrady obetiam trestných činov, keďže slúžia len na zmiernenie následkov. Ide o jednorazové finančné odškodnenie, obeť sú povinné vrátiť späť Ministerstvu spravodlivosti všetky finančné prostriedky, ktoré získali ako odškodnenie za ujmu na draví inak ako podľa tohto zákona. Sumu priznanej nemajetkovej ujmy považujú žalobkyne za adekvátnu. Zásah do osobnostnej sféry žalobkyne je intenzívny a nezvratný tak, že prakticky žiadna suma nepredstavuje dostatočnú formu odškodnenia, ktorá by bola schopná reparaovať vzniknutú škodu. Navyše žalovaný v 1. rade v priebehu prvostupňového konania nenamietal výšku požadovanej nemajetkovej ujmy. Poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.05.2014 sp.zn. 11Co/116/2013, ktorý potvrdil rozsudok o tom, že nárok pozostalého na nemajetkovú ujmu je voči poisťovni v prípade poistenia zodpovednosti za škodu

spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku čo do základu právne dôvodný. Pričom v obdobnej veci sa žalobkyňa domáha približne rovnakej sumy náhrady nemajetkovej ujmy. K odvolaniu žalovaného v 2. rade navyše uvádza, že solidárnosť a zodpovednosť žalovaných vyplýva rovnako z citovaného rozsudku Krajského súdu v Trnave, kde súd vyslovil, že poškodený si môže vybrať, či svoj nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi alebo voči poisťovateľovi alebo voči oboj súčasne. Pokiaľ ide o pasívnu legitimitáciu žalovaného v 2. rade je podľa názoru žalobkýň potrebné rešpektovať rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12, ktorého obsah vo vyjadrení analyzuje.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 1. a 2. rade je dôvodné.

Predmetom konania je nárok žalobkýň na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla v dôsledku Ú. E. Y., ktorý bol manželom žalobkyne v 1. rade a otcom žalobkýň v 2. a 3. rade. Súd prvého stupňa priznal náhradu majetkovej ujmy pre každú zo žalobkýň v sume po 33.194,- eur istiny. Žalovaného v 1. rade zaviazal na náhradu z dôvodu jeho zodpovednosti za neoprávnený zásah do ochrany osobnosti žalobkýň. Žalovaný bol zaviazaný ako poisťovateľ vozidla, ktorým bola nehoda spôsobená s tým, že táto náhrada je pokrytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Zároveň podľa § 511 ods. 1 O.s.p. zaviazal oboch žalovaných nahradiť priznané sumy spoločne a nerozdielne.

Vo vzťahu k zásahu do práva na ochranu osobností usmrtením blízkej osoby pri dopravnej nehode vychádza judikatúra súdov Slovenskej republiky z toho, že vodič motorového vozidla, ktorý spôsobil hoci aj z nebanlivosti dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k úmrtiu fyzickej osoby zodpovedá za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti blízkych osôb. Konkrétne ide o zásah do práva na ich súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou blízkeho príbuzného trvalo narušený. Ide pritom o zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo /139/2011 z 30.10.2012, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/77/2009 z 27.10.2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/228/2012 z 26.09.2013, všetko dostupné na www.nsud.sk). Z uvedeného vyplýva, že ak súd prvého stupňa ustálil, že žalovaný v 1. rade zodpovedá žalobkyniam za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobností, je jeho rozhodnutie čo do základu správne.

Žalovaný v 1. rade však spochybňuje výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 1, 2, 3 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Odvolací súd uvádza, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa nedáva žiadnu odpoveď na otázku, akým spôsobom a akou úvahou dospel súd prvého stupňa k záveru, že každá zo žalobkýň má právo na nemajetkovú ujmu v priznanej výške.

Je pravdou, že platné hmotné právo neupravuje explicitne otázku výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Zákon poskytuje iba jediné kritérium, a to, že výška nemajetkovej ujmy sa má posudzovať podľa závažnosti ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Jednou zo súčastí práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd je princíp právnej istoty a legitímneho očakávania, ktorý okrem iného zahŕňa aj právo očakávať podobné rozhodnutia súdov v obdobných prípadoch (porovnaj napr. rozhodnutie ESLP vo veci Beian proti Rumunsku 30658/05).

Pokiaľ výška náhrady nemajetkovej ujmy má byť určená úvahou, je potrebné, aby táto úvaha bola patrične odôvodnená. Pritom je potrebné vychádzať napr. z dostupnej rozhodovacej činnosti súdov, najmä Najvyššieho súdu SR.

Odvolací súd uvádza, že napr. vo veci sp. zn. 1Cdo/77/2009 bola priznaná výška nemajetkovej ujmy žalobcom po 6.638,70 eur za úmrtie ich syna pri dopravnej nehode. Vo veci sp.zn. 4Cdo/139/2011 rodičom zomrelej dcéry bola poskytnutá náhrada nemajetkovej ujmy po 6.000,- eur. Vo veci sp.zn. 3Cdo/228/2012 bola priznaná žalobcovi náhrada 23.000,- eur v prípade súčasného úmrtia manželky a syna pri dopravnej nehode, kde aj žalobca utrpel ujmu na zdraví.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa priznal žalobkyniam náhradu v celkovej výške 99.582,- eur, pričom žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo považoval za potrebné odchyliť sa od rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach.

Žalovaný v 2. rade namieta svoju pasívnu legitimáciu vo veci s odôvodnením, že povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na prípady náhrady nemajetkovej ujmy a takýto záver nevyplýva ani z rozhodnutia vo veci Haasová (C-22/2012).

Odvolací súd je toho názoru, že rozsudok súdu prvého stupňa, resp. jeho odôvodnenie nie je dostatočné pre posúdenie otázky aplikácie ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. na prejednanú vec.

Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12 v jeho výrokovej časti k výkladu ustanovení smerníc Rady 72/166/EHS a 84/5/EHS ako aj smernice Rady 90/232/EHS uvádza, že sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal dostatočným spôsobom s otázkou, či náhrada nemajetkovej ujmy uplatnená podľa ustanovení o ochrane osobnosti môže byť považovaná za vnútroštátne právo, ktoré je uplatniteľné pri náhrade na základe zodpovednosti poisteného za škodu tak, ako to má na mysli citované rozhodnutie Súdneho dvora EÚ.

Žalovaný v 2. rade ďalej namieta, že súd prvého stupňa zaviazal oboch žalovaných na úhradu priznanej sumy spoločne a nerozdielne.

Súd prvého stupňa tak svojím rozhodnutím založil pasívnu solidaritu žalovaných. Pasívna solidarita pritom môže vyplývať priamo zo zákona, môže byť ustanovená rozhodnutím súdu, dohodnutá účastníkmi alebo daná povahou plnenia (§ 511 ods. 1 OZ).

Súd prvého stupňa neodôvodnil, o aký prípad solidarity v danej veci pôjde.

Skutočnosť, že podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. sú nároky na náhradu škody uplatniteľné priamo voči poisťovateľovi zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, znamená iba to, že poisťovateľ môže byť zaviazaný na toto plnenie priamo bez toho, aby si poškodený osobitne uplatnil nárok na náhradu škody voči zodpovednému subjektu (škodcovi).

Pri uplatňovaní nárokov podľa zákona č. 381/2001 Z.z. však nejde o prípad spoločnej zodpovednosti podľa § 438 ods. 1 OZ.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom by došlo k odstráneniu skutkových a právnych pochybení, ktorými je napadnuté rozhodnutie postihnuté.

Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne posúdiť a riadne odôvodniť výšku nemajetkovej ujmy, ktorú určí s prihliadnutím na právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v tomto rozhodnutí. Úlohou súdu prvého stupňa však bude predovšetkým vysporiadať sa dostatočne s námietkami žalovaného v 2. rade proti jeho vecnej legitímácii. V prípade, že pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade bude ustálená, posúdi súd prvého stupňa podľa okolností, aj otázku akým spôsobom zodpovedajú obaja žalovaní za uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy.

Odvolací súd ako súvisiaci zrušil aj výrok o trovách konania, preto sa osobitne nezaoberal odvolaním žalobkyní proti nemu.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o všetkých doterajších trovách konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.